

Medlem Hr. Korsgaard, der ønskede Landsoverskatteraadets Deling. Det ærede Medlem vil da vistnok med Tilfredshed have bemærket, at et Stykke hen ad den Vej er jeg gaaet, nemlig ved den administrative Deling, Lovforslaget aabner Adgang til. Naar jeg ikke er gaaet til den legale Deling, er det, fordi der er saa megen Sammenhæng mellem de to Funktioner, Landsoverskatteraadet skal øve, og disse to Funktioner anser jeg i og for sig for lige vigtige. Den ene er, som det ærede Medlem sagde, at være Skatteydernes Værn imod ubillig Flaaning, men den anden og lige saa vigtige Opgave er sandelig den at faa de rigtige Indtægter frem, altsaa at virke skatteforhøjende, og jeg tror ikke, det ærede Medlems Udtalelser var ganske rigtige, naar han sagde, at det var den første Opgave, som egentlig havde været Grunden til, at Landsoverskatteraadet blev indført. Jeg erindrer tydeligt de Forhandlinger, der gik forud for Landsoverskatteraadets Indstiftelse, og Hensigten dermed var mindst lige saa meget den at faa de rette Skatter frem; ogsaa den Gang havde man et kærligt Øje til Landboernes Skatter, og det var ikke mindst med dem for Øje, Landsoverskatteraadet blev indført. Begge disse Funktioner har Landsoverskatteraadet, og disse Funktioner er stærkt beslægtede; at skille det i to Dele, saaledes at den ene Afdelings Erfaringer ikke vilde komme den anden til gode, tror jeg er upraktisk. Jeg tror, man nu skal prøve med den Adgang til en Adskillelse ad administrativ Vej, som her er foreslaaet, og se, hvad Resultat den vil medføre.

Der blev af det ærede Medlem Hr. Korsgaard og vist ogsaa af det ærede Medlem Hr. Rode rejst det interessante Spørgsmaal om Udligning af Tab og Gevinst. Det er let at se, at det for en Skatteyder, der har haft en betydelig Gevinst det ene Aar og et stort Tab det næste, der maaske langt overstiger Gevinsten, kan være haardt, at han maa betale den høje Skat af sin Gevinst og intet som helst Vederlag faar for sit Tab, medens han, hvis han havde kunnet udligne Forholdet paa to Aar, vilde være kommet til at svare en meget mindre Skat. Det kan være rigtigt, men jeg tror, et saadant Udligningsprincip vil være overordentlig vanskeligt at gennemføre i Praksis, og jeg vil indtil videre nødig ind derpaa, men det er naturligvis et af den Art Spørgsmaal, som man kan drøfte i et Udvalg. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at helt værgeløs staa man ikke overfor et

saadant Forhold. Der er ved § 37 i Indkomstskatteloven givet Finansministeren en Eftergivelsesret, som særlig kunde tænkes at komme til Anvendelse i saadanne Tilfælde; og i saadanne Forhold, hvor man mente, det var upraktisk at have stive Lovregler, men hvor man dog ønskede, at Finansministerens Dispensationsret skulde anvendes i visse bestemte Tilfælde i større Omfang, har vi jo før hjulpet os med at udtale det i Betænkningen, og det har Finansministeren saa selvfølgelig maattet rette sig efter. En noget lignende Vej kunde man maaske gaa her.

Ligeledes er der blevet udtalt Ønske om at faa Skatteansættelsen lagt nærmere ved Skatteindtægtens Erhvervelssted, og det er i Teorien et ganske rigtigt Standpunkt. Det ideale var, at man skattede omtrent samtidig med, at man erhvervede Pengene, for saa har man dem endnu, saa har man ikke formøblet dem; og saa vilde Skatteydelsen for saa vidt være mindre byrdefuld. Men det er atter et af de Forhold, hvor Praksis vil blive overordentlig vanskelig, og jeg gad vidst, hvorledes man vil realisere den Tanke paa en Maade, som medfører en blot nogenlunde praktisk mulig Skatteligning. Jeg er ikke i Stand til at se det.

Lige saa vanskeligt tror jeg, det vil være at realisere Tanken om at gaa til en Ansættelse af Levnedsmidlers Pris, som skulde kunne bringe os ud over den megen Tale om, at Landboerne begunstiges paa Byboernes Bekostning ved Ansættelse af Indkomstskat. Man tænker sig, saa vidt jeg kan skønne, en Standard- eller Normalpris sat i Forhold til Ejendommenes Størrelse, og det er selvfølgelig en Tanke, som kan tages op, og som man kan prøve sine Kræfter paa i Udvalget, men jeg tror, at det er en meget vanskelig Opgave.

Hvad Selvangivelsen angaar, har jeg altid været en Ven af denne, og det er mit Haab, at man efterhaanden skal faa tvungen Selvangivelse paa Indtægt, ligesom man nu har det for Formuens Vedkommende, men jeg tror ganske vist, at man her skal gaa lidt lempeligt frem. Som ærede Medlemmer vil se, er man her i Forslaget gaaet et Skridt længere for Selvangivelsens Vedkommende end tidligere. Om man kan gøre dette Skridt større endnu, tvivler jeg om, men det skulde glæde mig, hvis det skulde vise sig praktikabelt. Men som det allerede er fremhævet af flere ærede Medlemmer, blandt andet ogsaa af det ærede Medlem Hr. Rode, saa er det vistnok ret tvivlsomt,